

ת"פ 43752/01/19 - מדינת ישראל נגד חאזם דלאל

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט אברהם רובין
ת"פ 43752-01-19 מדינת ישראל נ' דלאל(עציר)

בעניין: מדינת ישראל המאשימה

נגד
חאזם דלאל הנאשם

גזר דין

1. הרשעתו של הנאשם

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של נשיאה והובלת נשק - עבירה לפי סעיף 144 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "**החוק**"), וב-4 עבירות של איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

2. על פי האמור במבוא לכתב האישום, הנאשם מתגורר בבית חנינא סמוך לבית אביו. לנאשם 5 אחים - אשרף, אחמד, אדם, איהאב וריבחי. בין הנאשם לבין חלק מבני משפחתו קיים סכסוך שטיבו אינו ידוע במדויק למאשימה. במסגרת סכסוך זה נדרש הנאשם לעזוב את ביתו.

ביום 31.12.18 הגיע הנאשם לבית אביו, שם התפתח ביניהם ויכוח. במקום נכח גם אשרף. במהלך הוויכוח פנה אשרף לנאשם ושאל אותו האם הוא הגיע בשביל לעשות את עצמו גבר. בתגובה החל הנאשם לקלל את אשרף, ואז הוציא אביו של הנאשם את הנאשם מהבית. הנאשם ירד לביתו ולאחר מספר רגעים חזר לעבר בית אביו. אחמד שהיה במקום ניסה למנוע מן הנאשם להתקדם אל עבר בית האב בו שהו באותה עת האב, אשרף, ובני משפחה נוספים. הנאשם ניסה להדוף את אחמד ולהתקרב לבית, תוך שהוא צועק לעבר בני הבית, מקלל ועושה תנועות מגונות בידיו. בתגובה לאיומי הנאשם כלפי בני הבית קרא איהאב לעבר הנאשם: "**אתה רוצה שירו בך הלילה.... הלילה אני יורה בך**". הנאשם המשיך לצעוק עד שאחמד משך אותו בכוח מהמקום.

בהמשך לאירוע המתואר לעיל, ועל רקע הסכסוך האמור, הגיע אביו של הנאשם, ביום 2.1.19 בסביבות השעה 10:30, לביתו של הנאשם ואמר לו כי עליו לעזוב את הבית ולעבור לגור במקום אחר. הנאשם סירב, אמר לאביו שהוא לא עוזב את הבית, החל לקלל, ואיים כי: "**יירה בכל הילדים שלך ואניח אותם אחד ליד השני**". בשלב זה, עזב האב את בית הנאשם ושב לביתו.

כשעתיים לאחר מכן, עבר הנאשם ליד בית אביו ובתגובה לשאלת אביו האם הגיע להחלטה שהוא עוזב את ביתו השיב הנאשם כי הוא לא יוצא מביתו, וכי האב איננו אבא שלו יותר, והלך מהמקום.

כשעתיים וחצי לאחר מכן, בשעה 15:00 בערך, חזר הנאשם לבית אביו כשהוא נושא תת מקלע מאולתר שבכוחו

להמית, וכדורים. באותו זמן שהו בבית האב אחיו של הנאשם - אשרף, אדם וריבחי - וכן האב.

הנאשם נעמד בסמוך לשער הכניסה לבית, צעק: **"תצאו יא מנאייק"**, ופתח בירי באוויר.

אביו של הנאשם ואחיו שמעו את היריות ופתחו את דלת הבית. הנאשם החל לברוח עם הנשק, ואחיו ואביו רדפו אחריו. הנאשם המשיך לברוח. במהלך המרדף אשרף קרא לנאשם לעצור, אך הנאשם המשיך בבריחה. לאחר זמן קצר כאשר פתח הנאשם פער מהדולקים אחריו הוא הסתובב לעבר אביו ואחיו כשהוא מחזיק בנשק. בשלב זה, האב והאחים נעצרו ונעמדו במרחק של כ-100 מטר מהנאשם ובמפלס של כ-6 מטר מעליו. האחים פנו לנאשם בדברים אלו: **"תבוא שיגידו עלייך שאתה גבר"**, **"יא שיכור בוא תרביץ לנו... תעשה משהו, תראה"**. הנאשם ירה צרור של 3 יריות והמשיך בבריחתו, עד שבסופו של דבר הוא הגיע לביתו של שכן, שם הוא זרק את הנשק והתחבא בגינה. לאחר זמן קצר הגיעו שוטרים לבית השכן, שם הם עצרו את הנאשם ותפסו את הנשק.

כאמור, בגין מעשים אלו הורשע הנאשם בעבירות שנזכרו לעיל.

3. טיעוני המאשימה לעונש

במסגרת טיעוני המאשימה לעונש הגיש ב"כ המאשימה תדפיס רישום פלילי של הנאשם, הכולל בין היתר הרשעות קודמות שלו בעבירות אלימות (תע/1). בהמשך הדברים נתייחס להרשעות אלו.

בטיעוניו לעונש עמד ב"כ המאשימה על החומרה הרבה שבה רואים בתי המשפט עבירות של שימוש בנשק במסגרת סכסוכים, וכן הפנה לפסיקה המדגישה את הצורך להגן על הציבור מפני מי שעושים שימוש בנשק ככלי לפתרון סכסוכים. לטענת ב"כ המאשימה, גזרי דין בעניינם של מי שהורשעו בביצוע עבירות של שימוש בנשק לצורך יישוב סכסוכים מלמדים על ענישה שנעה בין 30 חודשי מאסר בפועל ל-50 חודשי מאסר בפועל, זאת גם כאשר מדובר בנאשמים בעלי עבר פלילי לא מכביד.

ב"כ המאשימה הסכים שיש לקבוע מתחם ענישה אחד לכל העבירות שביצע הנאשם, למרות שהן בוצעו במהלך מספר ימים. ב"כ המאשימה אף ציין כי: **"אנחנו לא טוענים לאירוע מתוכנן"** (עמ' 17 ש' 7). ב"כ המאשימה הדגיש כי פוטנציאל הנזק שהיה עלול להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה הוא רב.

לנוכח כל האמור טען ב"כ המאשימה, כי יש להעמיד את מתחם העונש ההולם על 3.5 עד 5.5 שנות מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה טען כי על רקע עברו הפלילי של הנאשם 1, יש למקם את העונש המתאים בחלק העליון של המתחם, ולגזור על הנאשם עונש של 5 שנות מאסר.

4. טיעוני הנאשם לעונש

בא-כוח הנאשם טען שהנסיבות הקשורות בביצוע העבירה מחייבות קביעת מתחם נמוך מהמקובל בעבירות נשק. ב"כ הנאשם עמד בהקשר זה על הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את המעשה, על כך שלא נגרם הלכה למעשה

כל נזק כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ועל כך שגם הנזק הפוטנציאלי שהיה עלול להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם איננו קיצוני בחומרתו, כיוון שהנאשם לא התכוון לפגוע באביו ובאחיו, ולראיה שכאשר אלו יצאו מהבית הוא ברח, זאת למרות שהוא היה מצויד בנשק. לדברי ב"כ הנאשם יש להבין את מעשי הנאשם - האיום בנשק והירי מחד, וההימלטות מפני אביו ואחיו למרות שאלו לא החזיקו בנשק מאידך - כמעשים שבוצעו בסערת רגשות על רקע מצוקתו הקשה של הנאשם כאשר הוא נדרש לעזוב יחד עם אשתו וחמשת ילדיו את ביתו. ב"כ הנאשם גם הדגיש את העובדה שהנשק נתפס ע"י המשטרה.

ב"כ הנאשם גם עמד על נסיבותיו האישיות של הנאשם, ועל כך שעובר לאירוע הוא עבד בשתי עבודות כדי לפרנס בכבוד את משפחתו. לדברי ב"כ הנאשם, הנאשם עבר הליך טיפולי בזמן מעצרו בכלא.

לגבי עברו הפלילי של הנאשם ציין ב"כ הנאשם, כי לנאשם אין הרשעות קודמות בעבירות נשק וכי מדובר בהרשעות ישנות יחסית.

לאור כל האמור, טען ב"כ הנאשם כי מתחם העונש ההולם צריך לעמוד על 15 עד 42 חודשי מאסר, וכי חרף עברו הפלילי של הנאשם יש למקם את העונש המתאים "**לא רחוק מהרף התחתון של המתחם**" - כלשונו.

5. דברי הנאשם

לאחר שמיעת טיעוני בא כוח הנאשם השמיע הנאשם את דבריו בהתרגשות רבה. הנאשם נטל אחריות על מעשיו באומרו כי הוא מודע לכך שעשה טעות וכי הוא ביצע עבירה חמורה. הנאשם הסביר עד כמה הוא סובל בשל הניתוק מאשתו וילדיו ובשל חוסר יכולתו לסייע להם. לדברי הנאשם, במהלך התקופה שהוא עצור הוא עשה חשבון נפש עם עצמו, והוא אף התקשר לאביו ואמר לו שהוא לא מעוניין יותר בבית. לדברי הנאשם הוא ביקש מאביו סליחה וכל מה שהוא רוצה עכשיו זה לחזור כמה שיותר מהר לחיק משפחתו ולהשתקם.

מתחם העונש ההולם

6. הערכים המוגנים והפגיעה בהם

ביצוע של עבירות בנשק פוגע בערך המוגן של שלום הציבור ובטחונו. טבע הדברים הוא שכלי נשק עלולים לגרום לנזק גוף חמור ואף לאבדן חיים, ומכאן הדין לפיו נדרשת הרשאה לצורך נשיאת נשק. במקרה שלפניי מידת הפגיעה בערך המוגן חמורה, שכן מדובר בתת מקלע מאולתר שבו נעשה שימוש פעמיים במהלך האירוע. יחד עם זאת לא נגרם נזק כתוצאה מהשימוש בנשק, ועל כך אעמוד בהמשך הדברים.

לעבירה של נשיאה והובלת נשק מצטרפות במקרה שלפניי ארבע עבירות של איומים. הערך המוגן על-ידי עבירת האיומים הוא שלום נפשו של קרבן העבירה, אשר זכאי לחיות את חייו שלא תחת פחד מאיומיו של אדם אחר. במקרה

שלפני הפגיעה בערך המוגן חמורה, זאת לנוכח העובדה שהאיום בא לידי ביטוי בביצוע ירי באוויר בשלב הראשון של האירוע, וכן לנוכח תוכן האיום הנזכר בסעיף 10 לכתב האישום המתוקן, לפיו הנאשם איים לירות בילדיו של אביו, דהיינו באחיו.

7. הענישה הנוהגת

פעם אחר פעם, וביתר שאת בשנים האחרונות, עמד בית המשפט העליון על החומרה הרבה נודעת לעבירות נשק. אך לאחרונה עמד בית המשפט העליון במסגרת פסק דינו בע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובאח** (5.11.2019), על חומרתן הרבה של עבירות הנשק בכלל, ועל חומרתם של מקרים בהם נעשה שימוש בנשק לצורך יישוב סכסוכים בפרט, וכן על החמרת הענישה שצריכה להיגזר מכך:

"השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם, ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר...

על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מידי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת.

בית משפט זה לא נותר אדיש למול השימוש הגובר בנשק חי, והדגיש לא אחת את הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה כלפי השימוש בו לשם פתרון סכסוכים. זאת במיוחד כאשר השימוש בו נעשה בסביבת בתי מגורים.

....

בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קרבנות שונים עקב כך.

הצורך במדיניות ענישה מחמירה נחוץ במיוחד כאשר השימוש בנשק גורר פגיעה בגוף ובנפש, וכאשר מבצעי העבירות אינם מוסרים את כלי הנשק לידי רשויות החוק - ובכך מוסיפים לפגוע בביטחון הציבור וקיים חשש תמידי לשימוש עברייני חוזר בנשק זה, כמו גם להגעתו של נשק זה לגורמים עוינים ובכלל גורמי טרור.

נמצא אפוא כי בנסיבות דהיום, ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים משימוש בו כאמצעי ליישוב סכסוכים".

דברים דומים נאמרו, אף הם לאחרונה ממש, בע"פ 4530/19 **ג'זאווי נ' מדינת ישראל** (11.8.2019):

"בית משפט זה שב ופסק כי אין להשלים עם ביצוען של עבירות נשק, וכי יש להחמיר בעונשם של המורשעים בעבירות אלו תוך מתן ביטוי עונשי הולם לסכנה הממשית הנשקפת ממעשיהם".

עם זאת נזכור, כי יש להתאים את רמת הענישה בכל מקרה ומקרה לנסיבות ביצוע העבירה. כך למשל, יש להבחין בין מקרה בו השימוש בנשק גרם לנזק לבין מקרה כמו עניינו אנו בו בפועל לא נגרם נזק כתוצאה מהשימוש שנעשה בנשק.

8. בהתאם למגמת ההחמרה בענישה הציג בא כוח המאשימה מספר גזרי דין בהם נגזרו עונשי מאסר ממושכים על מי שביצעו עבירות נשק.

בע"פ 9830/17 **פלאח נ' מדינת ישראל** (8.3.2018), נדון עניינו של מערער אשר נגזר עליו עונש של 30 חודשי מאסר בפועל לאחר שהורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של ירי באזור מגורים, נשיאת נשק ואיומים. על-פי עובדות כתב האישום בהמשך לקטטה בין אחותו של המערער לבין אמו ואחותו של המתלונן איים המערער כי יירה על אמו

ואחותו של המתלונן, ובהמשך לכך הוא הגיע לביתו של המתלונן כשברשותו נשק, ירה מספר כדורים באוויר וכן מספר כדורים נוספים לעבר ביתו של המתלונן, זאת במטרה להפחיד את המתלונן. שלושה מן הקליעים פגעו בחלון הקומה העליונה של הבית וחדרו פנימה ואילו קליע נוסף פגע בקומה הראשונה של הבניין וחדר פנימה. תסקיר שירות המבחן בעניינו של המערער היה שלילי, בין היתר על רקע סירובו של המערער להשתלב בקבוצות טיפול שונות בכלא, ועל רקע עברו הפלילי של המערער שכלל הרשעה בעבירת אלימות. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של המערער על חומרת העונש, תוך שחזר על הקביעה לפיה חומרתן של עבירות הנשק נובעת בעיקר בשל הפוטנציאל שהן מקימות להסלמה עבריינית ובשל הסיכון הממשי שהן יוצרות לשלום הציבור וביטחונו.

בע"פ 4377/16 **תורק נ' מדינת ישראל** (6.10.2016), נדון עניינו של מערער אשר נגזר עליו עונש של 30 חודשי מאסר בפועל ו-12 חודשי מאסר על תנאי לאחר שהורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של נשיאת נשק, מעשה פיזיות ורשלנות, איומים, וירי באזור מגורים. על-פי עובדות כתב האישום על רקע תגרה שהתפתחה בין משפחת המערער למשפחת המתלוננים נטל המערער נשק ארוך, רץ לעבר בית המתלוננים והחל לירות לעבר שער הבית שבסמוך אליו עמדו בני משפחת המתלוננים, כל זאת במטרה לאיים עליהם. במהלך האירוע ירה המערער לפחות 17 קליעים אשר אחד מהם פגע בשער בית המתלוננים. בתסקיר שירות המבחן נאמר כי הסיכון להתנהגות אלימה מטעם המערער הוא בינוני, וכי יש לקחת בחשבון את יכולתו של המערער לשתף פעולה עם גורמי הטיפול, ואת העובדה שאין לו עבר פלילי. כמו כן צוין שנערכה סולחה בין המשפחות. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של המערער על חומרת העונש תוך שהדגיש את החומרה הרבה של אותם מקרים שבהם שימוש בנשק חם נעשה בתוך שטח עירוני ובסביבת בתי מגורים. בית המשפט העליון אף ציין כי מתחם העונש ההולם שקבע בית המשפט המחוזי - 26-42 חודשי מאסר בפועל - הוא מתחם שאין למצוא בו פגם.

בע"פ 4595/13 **זובידאט נ' מדינת ישראל** (6.7.2014), נדון עניינם של שני מערערים אשר נגזרו עליהם עונשים של 42 חודשי מאסר בפועל ו-18 חודשי מאסר על תנאי לאחר שהורשעו, על יסוד הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של נשיאה והובלת נשק, ירי באזור מגורים, איומים, וקשירת קשר לפשע. בכתב האישום

נטען כי על רקע סכסוך בין משפחתו של המערער מס' 1 לבין משפחה אחרת קשרו ביניהם שני המערערים קשר לבצע ירי מאקדח בכוונה להפחיד את המתלונן ומשפחתו. המערערים הצטיידו באקדח ובתחמושת, הגיעו לבית משפחת המתלונן, ובעוד המתלונן ומשפחתו יושבים במרפסת הבית בקומת הקרקע ירה המערער מס' 2 מספר יריות אשר פגעו בקירות הבית ובחלון הבית. בית המשפט העליון קבע כי מתחם העונש ההולם עומד על 30 חודשי מאסר עד 5 שנות מאסר, ובסופו של דבר גזר את העונש האמור לעיל, חרף העובדה שעברם של שני המערערים היה נקי. בית המשפט העליון הפחית את עונשם של המערערים ל-30 חודשי מאסר זאת על רקע הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, תוך שנקבע כי לא נמצא פגם במתחם העונש ההולם שנקבע בבית המשפט המחוזי.

יושם אל לב, כי בכל שלושת גזרי הדין, ובשונה מעניינו של הנאשם שלפניי, הורשעו הנאשמים בעבירות נוספות מעבר לנשיאת נשק ואיומים. כמו כן, בשלושת המקרים פגעו קליעים בבתי המתלוננים או חדרו לתוכם.

מנגד, הפנה בא-כוח הנאשם לפסקי דין בגדרם נגזרו עונשים קלים יותר בעבירות נשק.

9.

בראשית, התייחס ב"כ הנאשם לעניין **תורק** הנ"ל וטען כי האמור בו איננו תומך בעמדת המאשימה. ב"כ הנאשם היפנה לכך שהמתחם שנקבע בעניין **תורק** עמד על 26-42 חודשי מאסר, ולדבריו הנסיבות באותו עניין היו חמורות בהרבה; **תורק** ירה 17 כדורים אשר אחד מהם פגע בשער בית המתלוננים, וכמו כן **תורק** הורשע לא רק בביצוע עבירות של נשיאת נשק ואיומים אלא גם בעבירה של ירי באזור מגורים. לעומת זאת הנאשם שלפניי ביצע שתי פעולות של ירי, גם אם בסמיכות זמנים זו לזו.

בת"פ (מחוזי מרכז) 18300-11-18 **מדינת ישראל נ' נאשף** (7.5.2019), נגזרו על הנאשם 21 חודשי מאסר בפועל ו-10 חודשי מאסר על תנאי, לאחר שהוא הורשע בעבירות של נשיאת נשק וירי מנשק חם. על פי כתב האישום, על רקע ויכוח וקטטה בין הנאשם לבין מתדלק בתחנת דלק הגיע הנאשם לתחנת הדלק כשבידו תת מקלע, וירה מספר צרורות מהנשק לכיוון מעלה, כל זאת, כאשר בתחנת הדלק נכחו מספר אנשים. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם העונש ההולם על 20-50 חודשי מאסר בפועל, ובסופו של דבר לנוכח עברו הנקי של הנאשם ולנוכח העובדה שהוא נטל אחריות על מעשיו, גזר בית המשפט על הנאשם עונש של 21 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (מחוזי חיפה) 34526-06-18 **מדינת ישראל נ' כמיל** (14.11.2018), נגזרו על שני נאשמים עונשים של 18 ו-12 חודשי מאסר בפועל, לאחר שהם הודו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום, והורשעו בעבירות נשק לפי סעיפים 144(א) ו-144(ב) לחוק העונשין, כאשר הנאשם 1 הורשע גם בעבירה של ירי באזור מגורים. על פי עובדות כתב האישום, על רקע סכסוך בין הנאשמים ומשפחתם לבין אחרים, נורו יריות לעבר ביתם ורכבם של הנאשמים. בעקבות כך נטלו הנאשמים תת מקלע מאולתר, הגיעו לבית המתלוננים וירו מספר יריות באוויר. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם העונש ההולם על 12-36 חודשי מאסר בפועל, בין היתר תוך מתן משקל לעובדה שלאחר שנורו יריות לעבר בית הנאשמים, פנה אחד הנאשמים לעזרת המשטרה אך זאת ללא הועיל. בית המשפט המחוזי ציין כי לחובתו של הנאשם 1 נזקף עבר פלילי הכולל הרשעות בעבירות של אלימות ובעבירה של ירי מנשק חם, ואילו לחובתו של הנאשם 2 נזקפו שש הרשעות קודמות לרבות הרשעה אחת בעבירת עוון שעניינה החזקת חלק של נשק ותחמושת. כאמור, בסופו של דבר, נגזרו על הנאשמים עונשים של 18 ו-12

חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (מחוזי ירושלים) 51523-10-17 **מדינת ישראל נ' בלזמית** (2.5.2018), נגזר על הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר לאחר שהוא הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של רכישת נשק ואביזר נשק, ושל נשיאת והובלת נשק. על פי כתב האישום, הנאשם רכש תת מקלע והחביא אותו ברכבו. לא נטען כי הנאשם עשה שימוש כלשהו בנשק. יוצא אם כן, כי נסיבותיו של מקרה זה שונות באופן מהותי מנסיבות המקרה שלפני ולכן הוא אינו יכול לשמש אמת מידה לענישה הנוהגת במקרים מהסוג שלפני.

10. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה

העבירות המיוחסות לנאשם בוצעו בשני פרקי זמן שונים ביום 2.1.19. בתחילת היום, בשעה 10:30, התרחש עימות מילולי בין הנאשם לאביו, במהלכו איים הנאשם כי יירה באחיו, ובהמשך היום, בשעה 15:00 לערך הגיע הנאשם לבית אביו לאחר שהצטייד בתת מקלע מאולתר, וביצע ירי באוויר. במצב דברים זה, הגם שהמאשימה לא טענה כי מעשה העבירה היה מתוכנן, הרי שהיה לנאשם פרק זמן שבו הוא יכול היה להתעשת ולהחליט שלא לבצע את העבירה.

העובדות בהן הודה הנאשם מלמדות כי הוא לא תכנן לפגוע ממש באביו או באחיו. הירי הראשוני בוצע באוויר ולא לעבר הבית (סעיף 13 לכתב האישום). כאשר יצאו האב והאחים מהבית הנאשם ניסה לנתק עמם מגע בכך שנמלט. הירי השני בוצע על ידי הנאשם רק כאשר נפתח פער של כ- 100 מטר בינו לבין אביו ואחיו, ומיד לאחריו המשיך הנאשם במנוסתו. ויודגש, אין טענה בכתב האישום לפיה הירי השני בוצע לעבר האב והאחים, אלא נאמר בכתב האישום רק זאת: **"הנאשם ירה צרור של 3 יריות"** (סעיף 16 לכתב האישום).

חלקו של הנאשם בביצוע העבירה בלעדי ומלא.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה נעוצות במצוקתו האישית הקשה על רקע הדרישה שהוא ומשפחתו יעזבו את ביתם. מניע זה פחות חמור ממניעים אפשריים אחרים לשימוש בנשק, כגון קידום מיזם פלילי כלשהו, או ניסיון "סגירת חשבונות". עם זאת יובהר, כי אין לראות את דרישת האב שהנאשם יעזוב את ביתו, או את דברי איהב: **"הלילה אני יורה בך"** (סעיף 9 לכתב האישום), או את דברי האחים בזמן המרדף: **"יא שיכור בו תרביץ לנו...תעשה משהו, תירה"** (סעיף 16 לכתב האישום), כעובדות המקימות נסיבות לפי סעיפים 40ט (א) (7) ו- (8) לחוק העונשין, שעניינן התגרות מצד נפגע העבירה, או מצוקה נפשית שנגרמה עקב התעללות מצד נפגע העבירה, ואשר בהתקיימן יש בהן כדי להפחית את חומרת מעשיו של הנאשם. כמו כן נזכיר שוב, כי חלף פרק זמן של יומיים מרגע שהשמיע איהב את דבריו ועד לביצוע העבירות, וחלפו כארבע וחצי שעות בין הדרישה שהפנה האב לנאשם בשעות הבוקר לבין הגעת הנאשם עם נשק לבית האב בשעות אחר הצהריים. במצב דברים זה היה לנאשם די זמן כדי לשקול את מעשיו ולהימנע מביצוע העבירות חרף מצוקתו.

כל ירי בנשק טומן בחובו סיכון אפשרי לשלום גופם של מי שנמצאים באזור הירי ואף לחייהם. דברים אלו נכונים ביתר שאת בענייננו, בשים לב לכך שהנאשם עשה שימוש בתת מקלע, שהוא בבחינת נשק התקפי "ארוך". סיכון זה קיים גם כאשר מבוצע ירי באוויר וגם כאשר היורה איננו מתכוון לפגוע במאן דהו. גם כדור שנורה באוויר,

ובוודאי בשטח בנוי כשכונת בית חנינה, יכול לפגוע באדם במקרה שזווית הירי איננה מדויקת, או אם הכדור פוגע בדרכו מעלה בדבר מה וסוטה ממסלולו. הנזק הפוטנציאלי הכרוך בשימוש בנשק הוא שמקנה לעבירות הנשק את חומרתן הרבה, אפילו אם בפועל לא נגרם נזק של ממש. ובכל זאת, לעניין גזירת הדין אין דין עבירה שכתוצאה ממנה נגרם נזק, כדין עבירה שכתוצאה ממנה לא נגרם נזק. כך מורים אותנו סעיפים 40ט (א) (3) ו- (4) לחוק העונשין, המחייבים את בית המשפט להתחשב מחד בנזק הפוטנציאלי שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה, ומאידך בנזק שנגרם בפועל כתוצאה מביצוע העבירה. במקרה שלפניי מלמדות העובדות כי הסיכוי להתממשות הנזק שהיה צפוי כתוצאה מביצוע הירי על ידי הנאשם לא היה גבוה. הנאשם לא כיוון את הירי לעבר אביו ואחיו וגם לא לעבר בית האב. הירי הראשון בוצע באוויר בשעה שהאב והאחים ישבו בתוך הבית, כך שהסיכוי שלהם להיפגע מהירי לא היה גבוה. אין טענה בכתב האישום כי בשעת הירי היו מחוץ לבית עוברי אורח שיכלו להיפגע מהירי. יש לזקוף, אם כן, לזכות הנאשם, במידה מסוימת, את העובדה שלא נגרם נזק בסופו של דבר, כיוון שעובדה זו לא נובעת רק ממזל גרידא אלא גם מהאופן בו ביצע הנאשם את הירי. לאחר הירי ברח הנאשם מאביו ואחיו ובכך גרם להפחתת הסיכון שנשקף להם, אם כי יש להביא בחשבון שבהמשך המרדף ביצע הנאשם ירי נוסף. בסופו של דבר לא נגרם נזק כלשהו כתוצאה מהירי, והנשק שבו בוצע הירי נתפס, כך שלא נשקפת סכנה שהוא יגיע לידיים לא מורשות. נסיבות אלו, שעניינן הנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה והעובדה שלא נגרם נזק בפועל, יובאו בחשבון לעת קביעת מתחם העונש ההולם, אולם המשקל שיינתן להן לקולה יהיה מוגבל לנוכח הסיכון הכרוך מעצם טבע הדברים בביצוע ירי בשכונת מגורים, סיכון עליו עמדתי לעיל.

11. לנוכח כל האמור, ובזיקה, בין היתר, למתחם העונש שנקבע בעניין **תורק** הנ"ל, שנסבותיו מעט חמורות יותר מהמקרה שלפניי, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה שלפניי נע בין 20 חודשי מאסר לבין 38 חודשי מאסר.

העונש המתאים

12. הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הנאשם בן 33, נשוי ואב לחמישה ילדים קטנים שהבכור שבהם בן שש בלבד. עובר למעצרו עבד הנאשם בשתי עבודות, האחת בתחנת דלק והשנייה בחניון, מהן פרנס את משפחתו. אין ספק כי מאסרו של הנאשם יגרום נזק למשפחתו, אולם נזק זה איננו חורג מהנזק הצפוי באופן טבעי כתוצאה מריצוי עונש מאסר.

עברו הפלילי של הנאשם מכביד. כעולה מגיליון ההרשעות הקודמות (תע/1), באמתחתו של הנאשם שבע הרשעות קודמות, בגין עבירות אלימות וסמים שבוצעו מאז שנת 2004, עת היה הנאשם בן 18, ועד שנת 2014. כאמור ההרשעות כוללות מגוון עבירות, החל מעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה סתם על ידי שניים או יותר (ת"פ (שלום י-ם) 2014/06), עבור לעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, איומים והיזק לרכוש במזיד (ת"פ (שלום רחובות) 2064/06), המשך בהרשעה באיומים ובתקיפת עובד ציבור (ת"פ (שלום י-ם) 6635/08), וכלה בהרשעה בבית המשפט המחוזי בירושלים בעבירות של איומים, חבלה חמורה, וחבלה

כשהעברין מזוין (ת"פ (מחוזי י-ם) 280/08). ביני לביני, הורשע הנאשם גם בביצוע שתי עבירות של יצוא, יבוא, מסחר ואספקת סמים (ת"פ (שלום י-ם) 43445-10-12). ולבסוף, בשנת 2017 הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם של בן זוג (ת"פ (שלום י-ם) 29034-11-14). בגין הרשעותיו נגזרו על הנאשם עונשי מאסר המסתכמים ב- 37 חודשי מאסר, מהם חודשיים לריצוי בחופף ושישה חודשים לריצוי בעבודות שירות. ב"כ הנאשם הפנה לכך שכל העבירות בהן הורשע בעבר הנאשם, מלבד העבירה האחרונה של תקיפת בן זוג, בוצעו לפני שנולדו ילדי הנאשם. לטענת ב"כ הנאשם מאז נולדו ילדיו של הנאשם הוא בחר לחיות חיים נורמטיביים, והמקרה נושא האישום הנוכחי הוא בבחינת יוצא מהכלל שאיננו מעיד על הכלל.

העיון בגיליון ההרשעות הקודמות אכן מלמד על התמתנות מסוימת בהסתבכויותיו של הנאשם עם החוק. חמש מבין שבע ההרשעות הקודמות של הנאשם הן בגין עבירות שבוצעו עד שנת 2008, בין שנת 2008 לשנת 2012 לא ביצע הנאשם עבירות, בשנת 2012 ביצע הנאשם שתי עבירות סמים, ומאז ועד ההרשעה הנוכחית ביצע הנאשם, בשנת 2014, עבירה אחת של תקיפת בן זוג, בגינה הוטל על הנאשם עונש קל יחסית של 5 חודשי מאסר על תנאי. התמונה המתקבלת אפוא, היא של נאשם אשר ביצע עבירות חמורות בעבר וחרף עונשים כאלו ואחרים שנגזרו עליו מדי פעם, שב וביצע עבירות. עם זאת, לנוכח ההתמתנות המסוימת שחלה בהתנהגות הנאשם בשנים האחרונות, מאז שנת 2012, על רקע המשפחה שהקים והתמקדותו בפרנסתה, נראה שהנאשם ניהל בשנים אלו חיים נורמטיביים יחסית, ועל כן אין לזקוף לחובתו את העבר הפלילי במלוא העוצמה. עם זאת, אין לראות בנאשם כמי שזנח לחלוטין את דרכו הרעה, שכן האירוע נושא כתב האישום הנוכחי מלמד על נגישותו של הנאשם לנשק ועל נכונותו להשתמש בו, דבר שאיננו מתיישב עם ניהול חיים נורמטיביים כאחד האדם. לנוכח העבר הפלילי האמור אין בידי לקבל את עמדת בא כוח הנאשם לפיה יש למקם את עונשו של הנאשם קרוב לתחתית מתחם העונש ההולם.

הנאשם הודה במיוחס לו, ובכך הוא חסך מזמנה של המאשימה ומזמנה של בית המשפט. לעובדה זו יינתן משקל של ממש לעת גזירת העונש המתאים, שאלמלא ההודאה, ולנוכח העבר הפלילי, היה צריך למקם את העונש המתאים בחלק העליון של מתחם העונש ההולם. הודאתו של הנאשם לוותה גם בחרטה כנה על האירוע, כפי שהדבר השתקף בדבריו האחרונים של הנאשם, מהם עולה רושם שהנאשם מבין את חומרת מעשיו ומצטער עליהם, תוך שהוא מבטא שאיפות לקיים חיים נורמטיביים לאחר שחרורו מהכלא.

עוד יש לזקוף לזכות הנאשם את ניסיונותיו להשתקם במהלך מעצרו הנוכחי. הנאשם ציין כי כאשר שהה בכלא ניצן הוא השתלב בטיפול שיקומי וכי כיום בכלא רימונים הוא מתפקד בקבוצות וכאסיר חוליה. טענות אלו לא נסתרו. הנאשם גם ציין בדבריו האחרונים כי ביקש את סליחת אביו על האירוע וכי הוא איננו מעוניין עוד בבית. דברי הנאשם לא נסתרו, אם כי יש לציין שאביו לא התייצב לדיון כדי לאשרם.

לנוכח כל האמור, ובמיוחד על רקע עברו הפלילי של הנאשם מחד, והודאתו מאידך, סבורני כי יש למקם את עונשו של הנאשם מעט מעל לאמצע מתחם העונש ההולם.

13. אשר על כן, ולנוכח כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים שלהלן:

א. 31 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם מיום 2.1.19.

ב. 9 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהכלא עבירת נשק, ושלושה חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יעבור עבירת איומים או עבירת אלימות מסוג פשע.

הודע לנאשם על זכותו לערער לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"א טבת תש"פ, 08 ינואר 2020 בנוכחות הצדדים.